DEN ANALOGA SKRIFTEN

#LEDSEN ATT DET DRÖJT EN STUND

Heikki Aittokoski & Sofya Chibisguleva & René Daumal & Richard Brautigan & Nicklas Goll & Oskar Hallbert & Sven Hallbert & Jacob Härnqvist & Anne Laplantine & Bobby Larsson & Pontus Lundkvist & Arash Nowroozi & Petteri Nuottimäki & Sami Said & Brita Westerman & Fredrik von Zweigbergk & kanske någon mer vad vet jag

IMAGINÄRT FÖRLAG

En skata utklädd till människa är en skata.

Det var egentligen allt.

Återfödelse

Här är vi. Vi är tillbaka igen. Var det möjligen någon där ute som saknade oss? Är det någon som önskade oss tillbaka?

Heikki insisterade på att vi skulle uppmärksamma att han arbetar på Helsing Sanomat, vilket naturligtvis får de flesta övriga medverkande att framstå i dålig dager för så vitt vi vet arbetar ingen med något särskilt.

Elva långa år, eller korta år förstås beroende på hur man väljer att se på det. Vårar har blommat ut, vissnat, vintrar har snöat över, smält bort... Statsministrar kom och gick. Man har funnit gudspartikeln. Med vad har Analoga Skriften ägnat sig åt?

Vårt mål en gång i tiden var att ge plats åt det oönskade, det bortslängda, det absurda, det sällsamma, det humoristiska och det övverraskande. På ett ungefär. Kanske växer man ifrån manifest. Så det är något som hänt. Aja, tidens gång, det är en annan historia.

Nu börjar vi om utan vare sig mål eller avsikt.
Vi är ett tomrum fyllt.

Oskar Hallbert och Sami Said

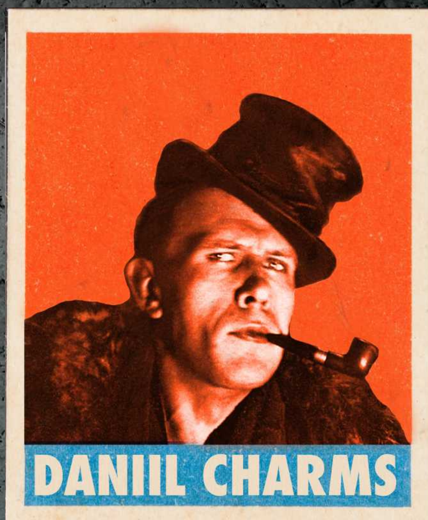

"Alla människor som jag
inte mötte och
platser som jag inte besökte - Richard Brautigan

"Jag har en kort livslinje", säger hon. "Helvete."
Vi ligger tillsammans under täcket. Det är morgon. Hon tittar på sin hand. Hon är tjugotre; mörkt hår.
Hon tittar mycket noga på sin hand.
"Helvete!"

R. Brautigan The Tokyo-Montana Express"

Cowboyhistoria - Bobby Larsson

- Du vet Frank, redan de gamla indianerna brukade varna oss för att duellera för mycket.
- Kid, du vet bättre än att prata om sånt som inte angår dig.

Brev från poeten - Arash Nowroozi

Jag, den de kallar poeten, har slut på marijuana, och jag erkänner för dig och varför ska jag dölja, bror, jag har slut och någon vecka sedan jag springa vid stranden och såg två araber samtala och jag går fram och frågar de säger "you wan da shit?" och jag sa ja da shit och de säger vänta och vi väntade timmen ut och där kommer en annan arab han såg ut som de araberna i hollywoods bestsäljare och vi skakade hand och därefter hade jag en liten skitliknande sak i min hand och han ville ha femtio euro. femtio euro? säger jag och markerar att jag inte fan ville ha sånt här da shit. jag ville ha den andra da shit, jag ville den gröna inte den här bruna shit och de hota mig och att de ska ta min cykel om jag inte betalar men du vet jag snabbare än så jag stoppade da shit som blixt in skräckarabens ficka och cyklade för livet och jag kände hjärtat slå jag kände magen vrida sig, det var inte roligt tills jag träffade den grönögda lugna fransmannen uppe på berg han komma fram bjuda mig på en joint och han kanske ska hjälpa mig han säga men, idag tjockisen marie chirstine hon säga att hon är rädd för framtiden, högerextrema vinner mark i detta land, det första de kommer göra är ju mot först judarna och sen araberna och hon juden i klassen hon tror jag blev lite reserverad jag vet inte varför, det är en märklig värld min vän ha? vi alla mitt i en storm och gungas hit och dit och vi tror vi är så speciella och vi vill ha allt och jag vill känna röken i min lungor och cykla genom staden och...kaptenen är min vän...han ska ta mig hem...var är mitt hem?...till da shit

Tis is Finland Män - Heikki Aittokoski

Finland Män is like tis.

When weik up in mornink, Finland Män först tink öpaut kross näshional produkt. Must wörk lot. Pefore die, häv tu pay haus to pänk. Pänk take 50 prosent ov Finland Män säläry. Kovörment täx ofis take 60 prosent. Must wörk more.

Finland Män is like tis.

When ket out ov ped, Finland Män kou tu kitshön. Trink kofi. Tsek eemails. Eat one moose. If inaf time, say helou to Womän ät home. Not shou emousshiöns. Then Finland Män kou tu wörk.

Finland Män is like tis.

When trive out ov karaash, Finland Män look at neipörs kar. If neipörs kar smaller, Finland Män smile. If neipörs kar pikkör, Finland Män not shou emousshiöns.

Finland Män is like tis.

When ket tu wörk, Finland Män nevö stop. When Finland Män wos littel tshild, not ket milk from Mothör. Ket protestant etik. When Finland Män häv own fiuneral, then daunshift.

Finland Män is like tis.

When 12 o klok, Finland Män häv luntsh. Eat one moose. Eat älone. Not spiik tu änipadi. If waitter smile, Finland Män tink: why I luk funny? Not shou emousshiöns. Tsek eemails.

Finland Män is like tis.

When Fraiday, Finland Män kou tu trink piör with othör Finland Män. Not spiik. When trink tuu matsh piör änd pottel ov votka, say tu othör Finland Män: ”You my pest frend.” Then kou tu karaoke. Sing säd song. This häpi moument.
Finland Män is like tis.

When young, kou tu one parti. Late evenink kou tu spiik Womän. If laki, Womän spiik too. Then puild home. Eat moose tukethör.

Finland Män is like tis.

When Satördei, Finland Män kou tu sauna. Trow sevön pakets ov watör on roks. Äfter sauna häv äpointment in pedroom with Womän. Not shou emousshiöns.

Finland Män is like tis.

When Womän ät home äsk öpaut love, Finland Män not änswör. Finland Män say: tis we olredi talk on thö altar. Not shou emousshiöns.

Finland Män is like tis.

When Womän ät home want divorss änd leave Finland Män, Finland Män sörprised. Not shou emousshiöns. Finland Män kou tu forest änd talk tu tree. Then eat moose älone. Tsek eemails.

Finland Män is like tis.

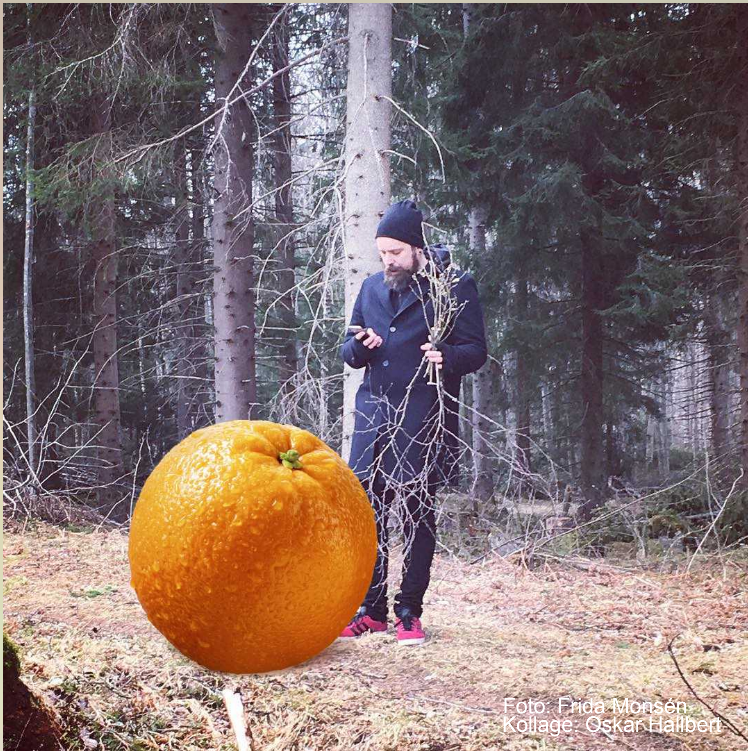
When holiday, Finland Män trive kar tu lake. Finland Män is petter triver thän evripadi. Finland Män trive kantri road fäst. If kams moose, tuu päd. Moose die. Finland Män eat.

Finland män is like tis.

When with othör piippul, Finland Män want tu be älone. When älone, Finland Män äsk himself, why nopodi like me? Eat one moose. Tsek eemails.

Finland Män is like tis.

When olmost retire, Finland Män häv hart ätäk. Not tel enipadi, pekoos is shame. Tsek eemails. Then die. Tis wos Finland Män.

Foto: Frida Monsén
Kollage: Oskar Hallbert

Jag är norm - Brita Westerman

Man saknar en gardin i fönstret.

Man tänker på dalarna, dalarna, dalarna.

Man förstår inte Mora.

Man blir så svart under ögonen när snön stänker.

Man passerar kända ansikten men låtsas inte se.

Man tittar på deras stora, tjusiga näsor och tänker: är det en konstnär?

En gång i tiden ville man bli konduktör, nu arbetar man med kultur.

Man går in i den brinnande ringen.

Man förstår när hon sjukskriver sig.

Man bär inte ananas.

Man skrubbar bort generationers smuts.

Man behåller en sund skepsis.

Förstår man Leksand?

Förstår man Dala-floda?

Man söker i finnmarkerna.

Man funderar på Finland.

Man åker till Tokyo.

Man kommer tillbaka.

Man förstår allas brister.

Det stora fylleslaget - René Daumal

Översättning: Andreas Hedberg

Förord som kan tjäna som bruksanvisning

Jag vägrar gå med på att en tydlig tanke kan vara omöjlig att uttrycka. Men det verkar som att jag motbevisas av sakernas tillstånd. På samma sätt som det finns en viss nivå av smärta där kroppen inte längre reagerar eftersom det tycks som att den skulle upplösas i aska om den gjorde det, om än bara med en snyftning, på samma sätt som det finns en nivå där smärtan får flyga på egna vingar, på samma sätt finns det en tankenivå där orden inte längre kan användas. Orden kan endast avspegla tankar av en viss precision, liksom tårar endast kan avspegla en viss nivå av smärta. Det vagaste är onämnbart, det tydligaste är outsägligt. Emellertid är det bara så det verkar vara. Om talet bara uttrycker tankar av medelmåttig nivå, beror det på att den genomsnittliga människan tänker på just denna nivå; det är denna nivå som människans fattningsgåvor tillåter, det är denna grad av precision som passar henne. Om vi inte klarar av att göra oss förstådda på ett tydligt sätt så kan vi inte anklaga våra verktyg.

För att talet skall vara tydligt måste tre villkor uppfyllas: en talare som vet vad han vill säga, en publik som lyssnar uppmärksamt och ett språk som de har gemensamt. Men talet kan inte bara vara tydligt, på samma sätt som en algebraisk sats är tydlig. Det måste dessutom ha ett innehåll som är verkligt, inte bara potentiellt. För detta krävs att ett fjärde villkor uppfylls – den som talar och den som lyssnar måste ha gemensamma erfarenheter av det som omtalas. Dessa gemensamma erfarenheter är den guldreserv som ger värde åt ordens valuta; utan denna bank av gemensamma erfarenheter blir alla våra ord som checkar utan täckning; algebran är just sådan, en enorm operation med ogiltig valuta, ett legitimt falskmynteri eftersom det erkänns som sådant: var och en vet att den har sitt mål och sin mening i någonting annat än sig själv, det vill säga i aritmetiken.

Men det är inte ens tillräckligt för talet att ha tydlighet och innehåll, som när jag säger ”idag regnade det” eller ”tre plus två blir fem”; det måste också ha ett mål, det måste vara nödvändigt. Annars urartar talet till snack, snacket till babbel och babblet till förvirring. I denna språkens förvirring kan människorna inte utbyta frukterna av sina gemensamma erfarenheter. Och då, när denna förvirring blir outhärdlig, uppfinner man universella språk som är tydliga men tomma, språk där orden blir falska mynt som inte har någon motsvarighet i de gemensamma erfarenheternas guldreserv, språk med vilka vi ända sedan barndomen har blåst upp oss med falsk kunskap. Vi kan varken välja Babels förvirring eller dessa sterila esperanto-språk. Det är dessa två former av oförståelse, men särskilt den senare, som jag här vill försöka beskriva.

Kära dagbok - Jacob Härnqvist

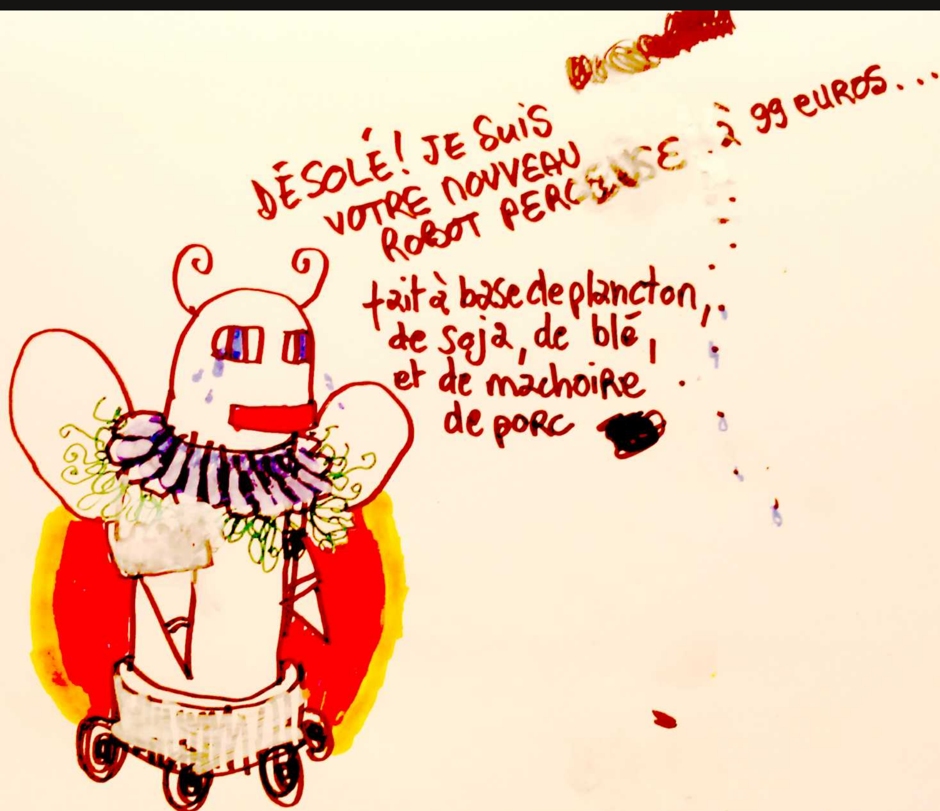
Intressant dag. Efter tandläkarbesöket gick jag ensam till Nestors och åt middag. Det var den sedvanliga måndagsmiddagen med trerätters och en liten snaps. Jag hade klätt upp mig med kostym (inte för uppseendeväckande) och duschat och gjort mig i ordning på ett representativt men ändå avslappnat sätt. Jag var även synnerligen avslappnad medan jag duschade och gjorde mig i ordning. Jag tror det är högst orimligt och rentav dumdristigt att vara mer avslappnad än så eftersom reaktionsförmågan tenderar att släpa efter vilket sällan är praktiskt.

Förrätten var musslor med sås och varmrätten var en fantastisk panerad lammhjärna. När jag ätit upp den insåg jag att jag hade en slags krypande känsla i kroppen. Jag visste inte om det berodde på maten eller temperaturen (jag måste ha mellan tjugo och tjugotvå grader vid alla tillfällen annars mår jag tjyvtjockt och tror lätt att jag är sjösjuk) och satte mig och funderade på detta medan jag rengjorde tänderna med en utmärkt tandsticka av sibirisk lärk. Jag undrade vad jag kände och kom fram till att det var oro. Efter att ha forskat i denna oro insåg jag att det varken handlade om kyparen eller inredningen på restaurangen eller någon jag träffat på vägen eller ens själva tandläkaren eller tandläkarens arbete eller dennes son som han berättat om under behandlingen. Snarare handlade det om att jag glömt någonting. Någonting hade flytt mitt minne. Någonting mycket aktuellt. Jag funderade på om det handlade om politik eller barnuppfostran. Inget av det verkade passa in. Det var inte heller vetenskapliga rön eller nya böcker eller händelser i släkten (som jag sällan väljer att träffa). Jag såg mig om i restaurangen för att få lite perspektiv men ingenting hände. Förbryllad petade jag lite mer i resterna på tallriken och funderade på om det hade med maten att göra. Jag undrade om det fanns ett samband mellan vad jag åt och vad jag kände. Jag hade ju absolut glömt nånting och förlusten av detta minne hade skett i samband med att jag åt en del av någon annans hjärna. Sammanträffandet var naturligtvis alltför pockande för att kunna ignoreras och jag viftade till mig en kypare men sen satt jag bara där och tittade på honom eftersom jag inte riktigt kom ihåg vad jag skulle fråga. Det hela blev mycket pinsamt och han lämnade

bordet med en artig min medan han förstås i själva verket såg det hela som antingen lustigt eller obehagligt eller nånting mittemellan. Jag kunde inte riktigt komma ihåg varför han skulle tycka så mitt i alltihop och jag försökte komma på vad jag sagt som fått honom att reagera på det där lite avvisande sättet. Det gick inte riktigt att greppa vad som hänt och jag lade det hela åt sidan. I stället började jag dricka lite kaffe och titta på dom andra gästerna. Så småningom började dom titta tillbaka på mig och göra underliga och besvärande miner och jag kunde inte förstå varför. Till slut kom en av dom fram till mig och bad mig sluta stirra och jag kunde inte komma ihåg att jag nånsin sett personen förr. Det hela var väldigt konstigt och verkade minst sagt osammanhängande. Efter att personen gått och satt sig igen undrade jag i mitt stilla sinne (medan jag petade lite i maten för att dölja min förvåning över detta överdrivna beteende) varför hon kommit fram till mig och pratat överhuvudtaget. Jag kom inte ihåg ett ord av vad hon sagt vilket bara kunde betyda att det var helt ointressant. Jag skrattade lite åt mig själv och hela situationen och lade sen märke till att jag var så mätt och nöjd jag nånsin kunde bli och att mat var det sista jag behövde. Med viss förnöjsamhet betraktade jag det ironiska i situationen. Där satt jag vid ett dukat bord och hade ingen som helst lust att äta. Det var en gåta varför jag satt mig vid ett bord fullt med använt porslin och faktiskt varför jag gått in på en restaurang överhuvudtaget. Jag hade ju absolut inget ärende där så mätt och trött som jag var. Jag reste mig upp från stolen och gick ut från restaurangen (utan att betala förstås) och satte mig i en park där jag tog upp dig, kära dagbok, och min bästa reservoarpenna.

Och nu sitter vi här. Det har varit en härlig och lite omtumlande dag och jag vet inte riktigt vad jag ska berätta eller återge eftersom det mesta är en dimma och liksom glider bort längs vattnet. Det kanske inte finns någonting att berätta. Det kanske inte har hänt nånting. Troligen har det inte gjort det och kommer aldrig att göra heller. Och det känns mycket märkligt att hitta en dagbok som någon har fyllt med konstiga anteckningar i en skrivstil som liknar min egen men kanske lite lugnare. Det får mig att känna mig mycket mindre ensam i världen och ibland är det allt en människa kan begära. Jag behåller den här dagboken och den här upphittade pennan och sätter mig här och väntar lite. Det tycker jag om. Bara sitta här.

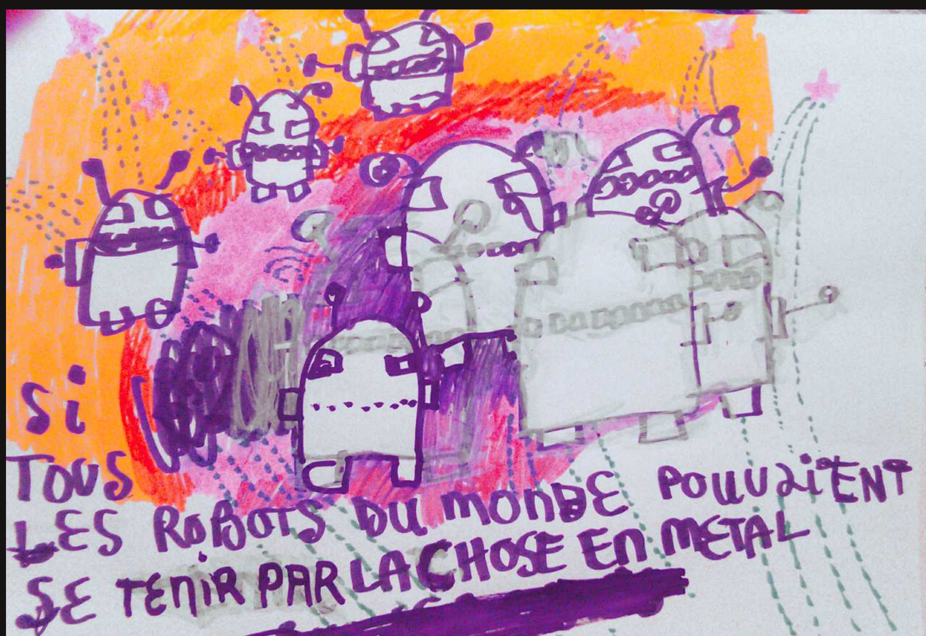
Robots - Anne Laplantine

jag är ledsen jag är er nya robot som kostar 99 euro
gjord av plankton, soja, vete och fläskkotletter

denna biologiska robot hjälper er att göra er av med era insekter för bara 29.99 euro / bara för evigheten

om alla världens robotar kunde hålla sig i metallsaken

Utdrag ur en halvdöd roman - Sami Said

Det är fortfarande mörkt när de stormar in i hennes rum för att skaka om henne. De berättade aldrig för henne. Inte egentligen, inte tydligt. Den som ingenting vet sitter upp på sängen och väntar på att vakna.

Nylagade pannkakor. Fadern och oroliga rökmolnen. Färskpressad juice. Det är alltihop för hennes skull. Din favorit, säger mamman.

En väska står färdigpackad i hallen. Nadine säger ingenting, det är kanske hennes ögon som frågar.

Pappan: Det är bäst så här.

Mamman och tystnaden.

En pennstump faller ur hennes jackficka när de skyndar ut till taxin. Nadine bryr sig inte om att plocka upp den. Hon springer inte, utan skrider långsamt ut ur huset.

Visst är det vackert, säger mamman i taxin om den första snön och stryker henne i håret.

Om man är på en flygplats kan man sitta ned och vänta vid gaten. Där finns bänkar. Är man flera är det alltid någon annan som tar ansvar, memorerar gatenummer, upprepade gånger kontrollerar om det blivit ändringar och svarar på vad klockan är, trots att det finns klart synliga klockor åt alla håll. Om man vill kan man titta på människorna som går förbi.

De är olika.

Det händer mycket på vägen. En person som syns om Nadine vrider sitt huvud en aning bakåt, somnar till och tappar sin bok på golvet. Den ligger kvar där tills dess att en flygvärdinna lyfter upp den och lägger i hans famn. Vid ett tillfälle när flygplanet börjar skaka tar mamman Nadine i handen och säger att allt till slut ordnar sig. Mamman snubblar när hon ska ta en väska från rullbandet. Det är ingens fel.

En faster väntar på dem. Hon står redo med svepning. De kommer

överens om att Nadine är vacker i den. Taxichauffören håller med, när de frågar honom och tillägger att alla kvinnor blir vackrare insvepta.

Nadine minns inte fastrarna och kusinerna som tog emot henne. Hon minns inte om någon sa adjö eller inte. Hon minns inte om mamman grät eller inte. Hons minns inte det blommande trädet i trädgården.

Alltså, i sin helhet fungerar det ungefär så här. Kusin A och Kusin B kör henne vidare över gränsen. Det tar många timmar, men på vägen finns berg att titta på. Dessutom blir man livrädd av de smala bergsväggarna och glömmer av tiden.

Hur blir det med gränskontrollen?

Man visar sitt pass och släpps förbi eller vad menar ni?

Vägen slingrar sig upp och ner längs bergen. Det studsar och har sig och även om man har hela baksätet för sig själv går det inte att sova och hoppas på att vakna först när allt är över.

Nadine sitter tillsammans med de andra eleverna på golvet inne i klassrummet. Det tyckts henne som om hon är i dvala, att hennes bedövade sinnen rycker henne från verkligheten. Hon lever avsides. Intryck smälter ihop så att hon inte kan särskilja dem. Hon kan inte identifiera repliker med rätt ansikte. Hjälplöst mottar hon alltihop utan kommentar. Det lägger sig i henne i en enda röra. Värmen till trots flyr hon ut till gården och är en passiv observatör av sitt eget liv. Nadine prövar barfota fötter mot sanden. Utifrån förefaller skolhuset harmlöst. En låg lerbyggnad som avtecknar sig mot ett vidsträckt ökenlandskap. Ett sprucket fönster och en fritt hängande glödlampa som svajar vid minsta luftstöt. Nadine kan se sig själv inne i klassrummet genom väggen.

På rasterna sitter en ny flicka bredvid henne. Det är hon som slutar att andas. Hon sjunker ihop, en hårlock faller ut, ett rop på hjälp och de andra eleverna ser på när hon tar sitt sista andetag. Ibland låtsas hon. Hon ligger där, tittar rakt upp och svarar inte när man kallar på henne.

Eller knackar någon slutligen på toaletten och hon ligger där alldeles stilla. Solen kommer att göra dig blind varnar de henne och nästa dag vilar hon ute på gården med uppspärrade ögon.
Halima kallar de henne.

En sommar. Nadine minns inte hur gammal hon var. Mamman grät för det är vad mammor gör och hon sa att hon inte förstod varför Nadine gjorde som hon gjorde. Nadine hade inte gjort något, men det var väl vad mamman syftade på.

De hade hyrt en roddbåt och rott ut till en ö. Föräldrarna hade gett sig av på en promenad runt ön. Nadine hade suttit kvar på stranden och sett på när båten flutit iväg.

Halima och Nadine sitter på skolgården. De är bästa vänner nu. Halima är den som talar. Halima är den som faller ihop. En stund senare rycker hennes kropp till och hon vaknar upp. Hur länge var jag borta? Nadine vet inte. Har du suttit bredvid mig hela tiden? Nadine kanske har vridit lite på sig: Varför ropade du inte på hjälp? Nadine anade att hon skulle vakna upp av sig själv.

Dagarna som går av sig själva utan att man behöver hjälpa till.

Halima är utträkad.
Tystnaden, klagar hon. Det är så tyst att man måste hitta på egna ljud.
Stampa extra hårt på marken när man går. Skratta extra högt. Göra yviga rörelser med armarna.
När man slår sig skriker man för full hals och de som springer till, låter genom att göra sig onödigt bekymrade.
Allting leder till oproportionerliga reaktioner för att kompensera för tystnaden.
Föreståndaren faller ibland också in i beteendet. Blir märkligt arg för minsta förseelse. Hon tar i oavsett om hon behöver eller ej.

De är ouppmärksamma. Det finns massor med ljud. Människor som gör

ljud. Vinden. Raster och spring i benen. Flygplan som passerar på så hög höjd att de inte syns men låter. Föreståndaren låter. Nybildade kompisgäng som hittar nya glädjeämnen låter. Halima låter. För mycket ljud tycker Nadine.

En natt smyger hon ut för att slippa undan knarrande sängar och snarkningar.

Ett sandberg. Ett till sandberg och ännu ett.
Ljudet av sand som förflyttar sig långsamt.
Den glittrande stjärnhimlen dånar.
Månen är nästan lika högljudd som de osynliga insekterna vid hennes fötter.
Vinden blåser öknen mot hennes ansikte.
Det tar aldrig slut.
Hon tänker, jag ska uppfinna tystnaden.

Ur Nilssons Lag - Petteri Nuottimäki

Elin gick grusgången fram till ytterdörren i en vit och gulmålad villa, steg in och möttes i köket av sin man. Ingmar var tvålfager, ungdomlig men ändå lätt akademisk, ungefär som killarna i annonserna för glasögon brukar se ut. Han dukade precis fram det sista i en romantisk middag för två, med tända ljus. De levde i en utomjordisk lycka av en magnitud vi vanliga bara kan studera på bild, eller i rörlig reklam för hushållsprodukter och rengöringsmedel, där denna sällsamma och mycket speciella lycka tycks vara vanligast.

"Hej älskling!"

"Hej."

"Vad fint du har gjort."

"Inget är för fint för dig."

Snart satt de på varsin sida av bordet och såg varandra djupt och förälskat i ögonen. Det var ren magi att deras känslor för varandra fortfarande kunde vara så starka trots att de hunnit leva ihop i sju underbara år. Elin suckade. Ingmar tog hennes hand i båda sina.

"Du… det är en sak jag måste berätta."

"Ja?"

Han log lätt förläget och såg ner i bordsskivan.

"Din mamma kom förbi idag, och… ja. Hon tog upp det här med barn igen. Du vet hur hon är."

"Ja."

De log båda.

"Och jag vet inte, jag klarade inte av det längre, så jag…"

Han ryckte på axlarna och lutade huvudet åt sidan.

"Ja."

"Vadå? Berättade du att vi ska…?" Elin lutade sig framåt, hon rynkade pannan otåligt och nyfiket.

"Nej! Nej. Det har jag ju lovat att jag inte ska…"

"Nehej? Så…?"

"Ja…"

"Vadå?"

Han ryckte på axlarna.
"Jag dödade henne."
"Va?"
Elin trodde sig förstås ha hört fel.
"Ja, jag vet att det inte är så bra, just inför semestern och allt. Men nu råkade det bli så."
"Vad säger du?"
"Jag orkade inte lyssna på henne längre. Du vet hur jobbig hon kan vara, det har du ju själv sagt. Det klart det är lite tråkigt att det blev så, men…"
Hon försökte dra loss sin hand som han då bara höll hårdare.
"Det här är faktiskt inte… men SLÄPP!" Hon tyckte åt sig handen och ställde sig upp.
"Men vad är det? Nu har det skurit ihop sig lite här, och då får du väl vara med och göra det bästa av… vaddå?"
Elin hade fått syn på något. I dörröppningen till nästa rum stack en arm fram. Handen låg slappt vänd uppåt. Elin stirrade på Ingmar.
I nästa ögonblick vaknade hon med ett ryck i sitt och Ingmars mörka sovrum.

Författaren ställer sig nu på sina usla knän vid läsarens rosendoftande fötter och ber om förlåtelse för sitt simpla trick; det hemska var bara en dröm! Men jag hoppas att vi ändå kan vara vänner.

HATA MIG
FÖRSIKTIGT

popular television show in the 80's in Canada. Just wanted to point that out. My sister loved the old show. I have no opinion.

Fikarum 2000 - Pontus Lundkvist

- Hörde ni om den där seriemonogamisten i västra götacontry som fick sin pinugle haxad?
- Det är ju vanligt det där.
- Skulle aldrig föra upp nån sån där skit. Vem som helst med de rätta haxorskillsen kan ju haxa in sig och pinuga en. Kan ju va en püssling eller vad som helst.

- Jo men i alla fall så var hen på lunchpoga eller på väg till eller från eller skit samma i alla fall mitt på dan och då rätt var det är så känner hen att hen blir pinugad utav bara scrawen. Och det jädriga var ju att monogamipartnern henses var ju på jobbet så hen fatta ju direkt att det här var det antagligen nåt skumt med.

- Flög ut från lunchpogan och in på tjotta, rev ut pinuglen. Sen fråga hen partnersen på kvällen och nej, hen hade minsann inte smöge iväg för att smygpinugla på lunchen utan hade sutte i viktighetsmöte hela dan.
- Åh fy fan.
- Javisst.

- Åh ni vet att det här var ju en lite oldre modell, så den kände ju bara av om den var instucken i något varmt, var inte inkopplad så den kunde känna puls och substanser och så...
- Nej det är ju de olda som är mest easy att haxa.
- Och den kopplar upp sig till appen så fort den känner att det blir varm och köttig atmos.

- Så då först så rulla de in själva pinuglen i varm kasserola. Väntade ett tag och det tog inte mer än ett par hours förrän det drog igång. Och då förstod de ju att de hade blivit haxade.
- Åh fy fan
- Ja visst.

- Då flög det i dom en illasinnad idé. Farbrorn deras hade ju en getafarm. Sagt och gjort. Ringde farbrirn ”har du en dö get vi kan få låna lite?” Farbrern var inte omöjlig utan han...

- Du förlåt att jag avbryter, men ...”farbrern”
- Ja det där... jag uppskattar verkligen att du frågar rakt ut, för det är många som inte gör det. Jag var med om en mouches volantes-relaterad segwayolycka när jag var yngre.
- Vad säger du?

- Jo jag var ute och segwayade i fjällen när jag fick se så mycket mouches volantes så jag trodde det var näthinnelossning på gång
- Är det sånt där när det blir en massa färger som gör sig märkvärdiga på himlen?
- Nej det är aurora borealis, det är något annat, det här är som streck och maskar och prickar. I alla fall vred jag på huvudet som en jävla uggla för att försöka få en ordentlig titt på de där jävlarna, men de flyttar ju undan sig hela tiden, så det gick ju inte.

- Nästa grej som händer är att jag är på väg ut för ett stup. Ett ganska litet stup, men tillräckligt för att jag ska dra i huvudet och bli liggnas i en vecka i koma i Sundsvall. När jag vakna kunde jag inte säga vissa ord på samma sätt två gånger på samma dag, utan jag var tvungen att ändra en bokstav. Farbrär är ett av de orden.
- Vad skumt
- Jag hade en moster som boffade glejdsprej, hon hamnade i koma och vaknade och betedde sig som Lasse Kronér. Hennes monogami-partner tyckte det var en förbättring lol.

- I alla fall åkte de till farbrarn och hämtade en nyligen avliden get. Den hade fått en hjärnaneurysm.
- Det är inte att leka med.
- Placerade pinuglen i cloaken på geten och väntade på att den pilske haxorn skulle skrida till verket.
- Gjorde den det då?

- Det kan du skriva ut. Någonstans där ute går just nu en haxorpinuglare och känner sig superhawkward efter att ha gått in på sitt offers fönsta och sett ett makabert foto och texten ”grattis haxorjävel du är nu en nekrogetabög”
- Haha ha ha livet.

Mitt problem här i frankoland - Arrash

Det var idag tror jag om inte igår, jag kanske tänkte fel men jag såg fransmän som har något emot romerna som lejonen som inte vill dela den deliciösa gasellen med hyenorna, rävarna, fåglarna, som för eller senare, med envishet, tar en bit av gasellen ändå. Lejonen orkar inte bry sig när de är mätta. De lämnar bytet till hyenorna som lämnar en bit åt gamen. Så om de andra i naturen delar med sig och ändå överlever, varför kan inte fransmän eller svenskar dela med sig med de som behöver? De kanske ger men inte helhjärtade, precis som lejonen som gärna hade ätit hela gasellen i lugn och ro. För du vet det var igår om inte idag, jag sitta här på balkongen scanna hela området, ghettot, och jag titta ner mot gatan där och ser en man som kanske var en romer kanske någon annan, men i alla fall han öppnade fransmännens sop-tunnor, rev sönder plastpåsarna och hitta en hel jävla massa saker som fransmän bara slängt, de orkar inte ens till papperskorgen. Att slänga sopor är för dem eftermiddagens börda, hur ska de då bry sig om att någon någonstans i världen behöver de tre fyra par högklackade skorna som en slängt rakt i papperskorgen. Men mannen var glad. Han hittade en CD-spelare, tryckte på olika knappar för att testa att den funkar, utan skiva, han tog den med sig. Fyra par kvinnliga skor, jag tror han kan lätt sälja dem och köpa några baguetter till familjen.

Mitt problem här i frankoland, och det som gör mig orolig, är att jag inte skriver som jag borde. Väggarna klagar och till och med solen frågar efter utveckling i Sagan om den Blåa Kusten. Men vad ska man göra när det "verkliga" livet har saker som måste tas hand om. Som till exempel den här klasskamraten min som helt plötsligt hamnade i min säng, för vet du vad, store bror? För vi var på stranden och hon sa att hon inte bär inga trosor och sen frågade hon:
- Do you want me?
- Yes...I mean...what do you mean?
- Do you like me?
- Yes...I mean...what do you mean?
- Do you want me in your bed?

Och voila. Hon kunde inte vara tydligare och rakt på sak. Jag trodde vi skulle bara dricka vår vin och äta pizzan på stranden. Men tro inte någon kärleksfilm med happy ending. Det här en drama, för hon springer mellan tre män i hennes liv. Låt mig presentera:

Nr1: Monsieur Arash, snart 30 men vägrar inse, författarwannabe med ambitioner om att vinna nobelpriset innan han fyller 30 men det går sakta, ändå säger han till alla med en bit av skam att han är författare men aldrig publicerat något och alla nickar som om de lider med honom. Är i Frankrike för att lära sig franska för vad? Vet han inte mer än att han kanske en dag läser Voltaire och alla världens frågor ska lösa sig för honom. Han har sagt till henne "ta det du vill av mig, jag kan ge dig det du vill". Hon frågade honom häromdagen "Can you even get hurt?"

Nr2: Monsieur Sebastian 39 som ingen med säkerhet vet att han existerar men hon berättar i alla fall allt om Sebastian för Arash, ingen vet om hon berättar allt om Arash för Sebastian också. Sebastian fransman, vit, har jobb, har skilt sig, har söndagar och lördagar på sig för att ta henne, prinsessan från kazakistan, till olika små byar här omkring. Romantisk. Fransman.

Nr3: Hennes nuvarande rumskamrat som även äger lägenheten de bor i. Ingen vet att han existerar på riktigt. Han är snart 40, halv italienare halv marockan, jobbar hela tiden men när han inte jobbar, vill han så gärna spendera tid med henne, lägger chokladaskar på hennes säng, lagar kyckling med majs för henne, och allt det här berättar hon för Arash. Men ingen vet om hon berättar allt om Arash för monsieur nr 3.

Till Arash skickar hon signaler om att det inte pågår något mellan henne och de två andra männen, mer än att de är intresserade av henne, men hon vill inget med dem. Men med Arash, tar hon Arashs hand, stannar mitt på gatan, kysser hans läppar och säger "OH du är så mycket finare utan skägg". Men ingen vet om hon inte säger exakt samma saker till de andra männen. Hon säger att hon inte säger det i alla fall. Men du vet bror, det skiner något lurt i hennes ögon och jag frågar mig själv varför inte? En kvinna i sina trettio och hon testar dessa tre män och säkert flera andra för att se vilken av de som egentligen passar henne. Hon leker med oss som hennes schackpjäser. Hon sa en dag "du ger män lite grann av det de behöver och de springer efter dig, kan inte lämna dig, kan inte få nog". Och hon är den typen som lockar mäns blickar på gatan, enligt henne kan hon inte vara ensam utan att någon kille närmar sig. Hon har haft så många män så hon har tappat räkningen säger hon. Hon berättar om allt för hon känner sig bekväm med Arash men inte med andra, men ingen vet om hon inte säger samma saker till de andra....

Capablanca – Alekhine, 1927 - Fredrik von Zweigbergk

1. d2-d4

```
jag  du  jag  du  jag  du  jag  du
vi   vi  vi   vi  vi   vi  vi   vi


               vi


vi   vi  vi       vi   vi  vi   vi
jag  du  jag  du  jag  du  jag  du
```

d7-d5

```
jag  du  jag  du  jag  du  jag  du
vi   vi  vi       vi   vi  vi   vi

              vi
              vi

vi   vi  vi       vi   vi  vi   vi
jag  du  jag  du  jag  du  jag  du
```

36. h7-a7

jag du
du
vi
jag
jag
vi vi
vi
jag

uppgivet.

jag du
du
vi
jag
jag
vi vi
vi
jag

47,50 - Sofya Chibisguleva

Last night I had a torturous one. It went something like this: I leave for a corner shop and close a small blue door of my shed-like house. As I am making it to the high street I realise I have forgotten to take the keys, and since the landlady replaced the old back garden window, which I knew how to open from the outside, for the shitty plastic one, there is no trick I can use to get in. A reasonable person would have called emergency lock pickers, but as I never have more than 50 pounds on my account, that is not an option I even consider. I am not upset or even surprised; I just get on with it.

For the lack of a better thought, I decide to take a walk through the local park that's stretched along the river - something that I do when in doubt. The wind is blowing hard against my old denim jacket and prevents me from lighting a cigarette. I continue this unsatisfying walk (for that the sun is to blame, as daytime walks, unlike night ones, lack the privacy of suffering). Then the scenario gets lost and I find myself back in my house, at an ancient IKEA table, gathering myself to go to the corner shop.

Let me be honest, I have absolutely no practice with dreams. I used to never have them. In my mother culture, dreams form a very important communication portal between people and deities, forces of nature, and cosmos. And if you think that the portal works only in one direction, you are mistaken. You may actually have a conversation by performing various rituals before bedtime and placing specific objects under your pillow. That talk is very complicated and at the same time primal, which brings obvious comfort.

I sit at a badly-lit bar where the air is hazy, and colours are yellow and orange. I am tired and sipping on a beer. A person next to me - a white collar worker with an untied tie hanging on the back of his bar stool - starts a conversation and brings up something unforgivable: "So, where do you come from?" His American accent sounds very invasive and unnecessarily patronising. "I am what some would call immigrant

scum". I get up and seem to exit the bar, however, find myself in a room somewhere in the countryside, windows overlooking a pine forest and some mountains. I feel like I am somewhere I have never been before. Then the door opens, and a housekeeping employee comes in - a small woman in her 50s wearing a white apron and carrying a vacuum cleaner. Upon entry she violently drops the hoover and starts yelling at me, saying that I am leaving my things everywhere and that she is tired of cleaning up my mess, calling me various names. Outraged, I leave the room and head to the hotel management to file a complaint. I find the managers sitting at a round table, drinking red wine and enjoying some fruit, which lavishly drops from the overfilled dishes. The room resembles an 18th century palace, decorated with big mirrors, Flemish paintings, and giant malachite vases, gifted by the Russian Royal Family. The management is dressed accordingly: each of their heads is crowned by a large curly wig, similar to those once worn by the European aristocracy. I find the person who I was looking for - a young man in his 30s - and he leaves the table to accompany me to the reception area. The drunken smile does not leave his face, as I recite to him my encounter with the angry housekeeper. He leans over to me and almost whispers in my ear, saying that I should drop the matter since it is holiday season and they are not going to punish or fire anyone. I go back to my room to find all of my belongings spread around the floor.

I wake up and decide to do a spring clean. Two hours later I am lost in a vortex of videos preaching ruthlessness and efficacy of minimalism. After I have opened and emptied the contents of every single drawer and shelf, I stare at the explosion in awe and feel like not putting things back. For the next week I will stumble on boxes and books and piles of paper, which will slowly migrate to the corners. Shall I let the accumulated matter of the last decade roam freely, or shall I stuff it into the attic and cupboards that I am probably not going to reach in? I wonder when it has become crude to display the guts of your house. Perhaps the lack of cultural individuality has become too sore for us, which explains the arrival of a gentrified white storage unit.

I am driving with my father and his accountant through a grey-blue northern dusk. Around the road there are Arctic-like fields covered in snow. The asphalt is dusted with a layer of cracked ice. Behind and in front of our car there are a few trucks, carrying tinned meats and fish from one remote settlement to the other. We are arguing about something, juggling our own bad habits between each other, acknowledging them and then deciding to drop responses. The accountant feels very uncomfortable and suggests stopping at the gas station. As she has uttered the words, I realised how incredibly thirsty I am. It is almost night when we reach the service station and most of the fast food places and shops are already closed. I run to the one remaining supermarket and start looking for bottled water. I pass isles of exotic juices, energy drinks, colourful sodas and car oils, but cannot find water. "Hurry up we are closing in a minute" - the cashier says. I find two last bottles of water on the lowest shelf near the check-out.

As I step out into the dark blue veil of falling snow, I drink, bending the plastic of the bottle inwards. The liquid is streaming down my throat, but the thirst remains. I finish the second bottle and look around, helpless. The scenery resembles a computer game, with fluorescent lighting and rhythmically falling snowflakes, arranged with preciseness of a mathematical grid. The glyphs on the shops look vaguely Cyrillic. The leftover lights inside a MOT station cast shadows of windowsill plants on the thin layer of snow. Through the steam coming out of my mouth I see my father's car driving off into the curve of the road, the crunch of ice echoing through the gas station.

I wake up and it takes me a minute to realise where I am. The specks of dust are migrating in the morning air. I've had a torturous one, and I am willing to bet those 50 pounds on my bank account that tomorrow is going to be the same. I am going to buy a notepad and a pen and write it down. 47,50.

Textkritik - Sami Said

Var det bra
Vilken del?
Allt som jag just läste.
Ja, det var bra.
Bra eller bra-bra?
Bra-bra-bra.
Men man såg det inte på dig. Du gjorde inte bra-grimaserna.
Fokusera på orden jag säger, inte mitt ansikte.
Så det var bra?
Ja, det var bra.
Jag gillar inte hur du säger bra, det låter inte äkta.

Borta - Fredrik von Zweigbergk

Har väl ingen kort text att slänga in, men ni kan ju alltid trycka något ur Henri Lefebvres *The Missing Pieces* där han listar saker som har gått förlorade genom historiens gång. Här är exempel:

”Missing, the poems of Robert Creeley, which littered the hardwood floor of Brautigan’s house in Bolinas, on drunken nights; Brautigan would gather them in the morning and put them in a bowl on the piano, “for posterity”, he’d say | The love letters of Arthur Rimbaud to Paul Verlaine | “It’s All True”, a film shot in Brazil in 1941 by Orson Welles, was never completed | “The Field of May” , by Pierre Oster; missing a comma on page 124, line 7, after “until here” | “Villa Nomad”, Raymond Roussel’s mobile home, disappeared without a trace after it was shown and offered up for sale."

Det skulle ju kunna tjänstgöra som en kommentar till de 34 sidorna som är bortredigerade av min Capablanca-text.

Sluta inte för min skull - Oskar Hallbert

Detta antika vackert ornamenterade simborgarmärke låg i min grannes bokhylla tills igår.

När simborgarmärket pratar med mig lyssnar jag med förväntan.

Simborgarmärket har alltid tänkt att det antika grekland var otroligt välordnat och att invånarna hade mycket hög moral, att dom fostrades till att bli goda samhällsmedborgare. Det är först nu på senare tid som simborgarmärket kommit på att det kanske bara var deras självbild, att deras villfarelser om sin egen förträfflighet genom historien kommit att tas för sanning.

Simborgarmärket vill att jag ansöker om att få bli kulturhuvudstad, min invändning att jag bara är en privatperson bryr sig simborgarmärket inte om.

Juryn brydde sig inte heller.

Jag är årets kulturhuvudstad. Andelen främlingar som ringer på min dörr och vill komma in och som förväntar sig att bli underhållna med olika kreativa arrangemang har ökat från noll på trettiofyra år till två på en vecka.

Det är inte direkt det ekonomiska uppsving genom kulturturism som simborgarmärket hoppats på. Men det är alltid något.

När den första besökaren kom togs jag lite på sängen, så henne visade jag bara runt i huset. Det här är köket, det här är trappan, det här är toaletten, det här är sovrummet. Sen hade vi sex, hon sa att det var den bästa kultur hon varit med om.

När den andra besökaren kom så visste jag redan vart skåpet skulle stå, så vi gick direkt till sovrummet.

Simborgarmärket tycker att jag smutsar ner kulturen.

Min granne har satt upp lappar på alla träd och lyktstolpar i grannskapet. Har du sett det här simborgarmärket, står det, och så står hans namn och telefonnummer.

Det är optimistisk av honom att tro att det skulle fungera.

Jag hälsar på honom när jag klipper gräset. Han kryper omkring på alla fyra, men det låtsas jag inte om. Jag är årets kulturhuvudstad, säger jag, och han säger jasså, så trevligt, så trevligt med ett tonfall som gör att jag misstänker att han inte lyssnar.

Tredje främlingen som ringer på min dörr är en man. Så jag vet

först inte vad jag ska göra. Jag bjuder på kaffe och vi tittar lite på teve, sen går han igen.

Simborgarmärket tycker att jag smutsar ner kulturen.

Det är sent på kvällen när det ringer på dörren för andra gången idag. Det är den första besökaren igen och hon har med sig en väninna. Vi har sex i hallen och sedan tackar de och går sin väg.

Kunde de åtminstone inte tagit av sig skorna, suckar simborgarmärket. Andra veckan som kulturhuvudstad har jag haft nitton besök. Tre har varit män och resten har jag legat med.

Tredje veckan som kulturhuvudstad har jag haft 294 besök, varav 147 har varit återbesök varav 3 har stått för över 40%. I början var det roligt, men nu har jag börjat tröttna på att vara kulturhuvudstad.

Jag måste komma på något annat. Det är 50 veckor kvar.

Simborgarmärket föreslår att jag ska utveckla en riktig konstnärlig verksamhet och guida besökarna genom olika kulturella upplevelser.

Det låter som mycket jobb.

Jag knackar på hos grannen. Han verkar förvånad.

Jag frågar om han hittat simborgarmärket än, men det säger han att han inte har. Jag säger att det var synd, och så frågar jag om han är intresserad av ett jobb. Det betalar inte så bra, säger jag, men han kommer träffa många människor och kanske vet någon vart hans märke tagit vägen.

Han säger att han kan börja redan imorgon.

Jag gömmer simborgarmärket i översta skrivbordslådan för att inte grannen ska hitta det.

Simborgarmärket säger att det är förnedrande för honom att inte vara på display i ögonhöjd i husets centralaste rum. Men när jag stänger lådan hörs det bara ett oartikulerat mummel.

Grannen öppnar dörren så fort det ringer på. Är det en man så sjunger han eller dansar lite steppdans. Är det en kvinna så tillfredställer han henne efter bästa förmåga.

Mitt liv har nästan återgott till det normala.

Det är inte så jobbigt att vara kulturhuvudstad i alla fall.

Simborgarmärket klagar fortfarande på att jag smutsar ner kulturen.

Det börjar gå upp för mig att simborgarmärket är en riktig tråkmåns. Jag förstår inte varför min granne så desperat vill ha det tillbaka.

Jag funderar på att återlämna simborgarmärket till grannen. Men han är upptagen med en besökare. Jag vill inte störa honom.

Tionde veckan har kommit och gått och numer grälar grannen med de kvinnliga besökarna och smäller igen dörren för de manliga.

Han har alltså frångått det ursprungliga upplägget.

Nu ringer det på dörren igen och jag kan höra hur han grälar med någon.

I början verkade simborgarmärket beläst och spännande, men när jag öppnar lådan för att höra om han har någonting att komma med så klagar han bara på sin ofördelaktiga placering. Instängd i en låda det är en skymf, sådant trams. Reklamen på internet är mer varierad än så.

Ibland händer det att några besökare sover över. Då grälar grannen med dom i sömnen.

Vi har ett personalmöte om denna händelseutveckling och grannen och jag är överens om att något måste ändras. Han föreslår att vi bygger en massa fällor i trädgården för att hindra att så många kommer fram.

Men det låter som för mycket arbete, så vi skjuter upp det på obestämd tid.

Sjuttonde veckan har antalet besökare stabiliserats vid ca: 90 per dag. Vi har börjat ta hundra kronor i inträde och till vår förvåning betalar dom flesta utan att protestera.

Grannen har på 80-talet spelat in alla avsnitt av Dallas på VHS och vi spelar dom om och om igen på den gamla teven i källaren.

Vi har hämtat in grannens videobandspelare också så man kan spola tillbaka ett band medan man tittar på ett annat. Där sitter oftast två – tre personer samtidigt.

I vardagsrummet spelar jag skivor med klassisk musik. Dom ryska mästarna: Musgorski, Chatchaturian, Stravinskij, Prokoftjev.

Grannen fick för sig att simborgarmärket fanns i mitt garage så han rev ut allting så det ligger huller om buller på uppfarten.

Vi kallar det en konstinstallation. Vi börjar bli proffs på det här.

Tjugoandra veckan. Vi har råd att anställa en långtidsarbetslös eftersom vi får anställningsbidrag.

Han heter Klas och jobbade som snickare i en herrans massa år. Han är snäll men har nog ett lite för öppenhjärtigt förhållande till starkvaror för han har svårt att komma i tid på morgonen och hans näsa är rödlila som i en tecknad film.

Efter kontakten med arbetsförmedlingen har vi fått två praktikanter också. Dom kostar ingenting, utan istället får vi pengar för att ha dom här.

Under Klas ledning gräver dom en vallgrav runt huset. Det är första försvarslinjen, säger grannen.

Simborgarmärket säger att det inte var detta han menade när han ville att jag skulle bli kulturhuvudstad. Jävla simborgarmärke, säger jag och smäller igen lådan.

Klas prata ofta och gärna. Det blir många historier om vad han gör och hur han gör det. Jag vet saker om detaljerna i hans vardag som jag inte ens vet om mina syskon. Till exempel vet jag hur han tänder eld i pannan.

Han behöver inte ens en tändsticka. Det är ofta lite glöd kvar sen kvällen innan, säger han belåtet, så jag knycklar in några tidningar och sprutar på med fotogen och WHOOPHF säger det bara.

Simborgarmärket säger att det låter som Klas är en handlingskraftig man till skillnad från vissa andra.

Trettiosjätte veckan är det yttre försvaret färdigbyggt, med vallgrav, jordmur och fångsthål. Det positiva är att jag inte längre kommer behöva klippa gräsmattan.

Fyrtiofjärde veckan har praktikanterna målat om huset utvändigt, tapetserat om i fyra rum och städat vinden. Nästa vecka tänker jag att de kan börja med taket.

Grannen har byggt en tron av konservburkar och superlim som han sitter i hela dagarna. Vid sina fötter har han några av dom första kvinnliga besökarna som kom, dom ingår numer i kärntruppen och han har slutat gräla med dom.

Klas har haft skorstensbrand hemma hos sig. Så han kommer inte så ofta längre.

När jag frågade honom varför det började brinna i skorstenen så sa han att han inte hade någon aning.

Jag försöker hålla mig i bakgrunden så mycket det går.

Simborgarmärket har erkänt att det var för att själv få uppmärksamhet som det ville att jag skulle bli kulturhuvudstad. Det var en plan som inte gick i lås.

Femtioandra veckan närmar sig sitt slut. Vi har beställt en överdrivet massa fyrverkerier som vi ska ha till avslutningsceremonin.

Jag återlämnar simborgarmärket till grannen. Jag säger att jag tog mig vissa friheter när han åkte iväg en dag och lämnade altandörren öppen.

Tillfället gör tjuven, säger jag, så du måste alltid låsa efter dig.

Grannen gråter en skvätt och sedan är det dags för fyrverkerierna.

Av misstag går hela bunten av samtidigt och himlen lyses upp i regnbågens alla färger om regnbågen bara innehåller grönt, gult, vitt och rött.

Åååh, säger besökarna i samstämmig kör men vissa är glada och några är rädda och andra är förvånade och ytterligare några andra är besvikna. Så det låter väldigt konstigt.

Den stora smällen var så hög att många av fönsterrutorna krossades.

Det gör ingenting, tänker jag, för praktikanterna kan städa upp det. Men jag är inte längre kulturhuvudstad och praktikanterna har redan stuckit sin väg.

Besökarna droppar också av.

Grannen går hem till sig med en kasse VHS-band med Dallas på och simborgarmärket i tryggt förvar i bröstfickan.

Jag går in och sätter upp kartong för fönstren.

"Rörelsen kalla kungariket - Richard Brautigan

Det var en gång en dvärgriddare som bara levde i femtio ord, och de var så flyktiga att han bara hade tid att sätta på sig en rustning och rida snabbt på en svart häst in i en mycket väl upplyst skog där han försvann för alltid."

R. Brautigan The Tokyo-Montana Express

Självbetitlad - Nicklas Goll

Forza allé - Bobby Larsson

Jag förknippar mig med döden för att stå ut med snön.

Det är sanning, det finns inga rep till verkligheten.

Det står en snöman med pistol utanför min dörr.

Jag kan inte gå ut.

Spårvagnarna - Sven Hallbert

Min storebror Stures intresse för spårvagnar ledde till att han skaffade uppgifter om olika spårvagnsmodeller, ritade naturtroget och noggrant av dem på tjockt ritpapper och färglade. Sedan gjorde han egna klippark och satte ihop spårvagnsmodeller i skala 1:100.

Det hände ibland att han rusade ner till spårvagnshållplatsen vid Olskrokstorget för att kolla någon detalj på en spårvagnsmodell. Om inte rätt vagn kom fick han bege sig till vagnhallarna på Stampgatan eller rent av till Drottningtorget. Oftast hade han då med sig en tumstock för att kunna få rätt mått.

Till slut hade han en uppsättning på ett femtiotal modeller av motorvagnar och släpvagnar, mycket naturtroget ritade, målade och hopsatta. Till vagnsbyglar användes gem som böjdes till och kopplingsanordningar som skapades av bockade knappnålar. Destinationsskyltarna på taket var svårast. De små fyrkantiga skyltlådorna skulle bara vara några millimeter höga för att passa i skala. De monterades med hjälp av avklippta knappnålar på små pappersflikar, så att man kunde snurra dem för att ändra destinationen på vagnarna. Till och med små postlådor, som hängde bakpå vagnarna lyckades han få till. Ibland lekte vi med vagnarna och körde runt på golvet med dem.

Någon gång i de övre tonåren ville Sture inte ha kvar sina spårvagnsmodeller. Jag försökte först övertala honom om att spara åtminstone några, men till slut föll jag till föga. Vi ställde upp pappersmodeller på diskbänken, hällde på medicinsk bensin som fanns hemma för rengöring, tände på och lät vagnarna brinna undan för undan. Sture hade ju tidigare visat tendenser till pyromananlag. Proceduren upprepades med fler vagnar. Men när vi tog ett större antal pappersvagnar blev elden våldsam.

Far kom farande ut i köket och började kväva elden. Eldslågor for upp utefter hans hand och svedde skjortan han hade på sig. Stora svarta sotflagor yrde omkring i köket och väggen bakom diskbänken

blev sotig och fick skuras ren.

Efter denna incident brändes bara ett par spårvagnar åt gången, Detta skedde helst när ingen av föräldrarna var hemma.

Småningom var denna fantastiska dokumentation av spårvagnsmodeller helt ödelagd.

TLDR Förstör allt det vackra som håller oss samman

kontakt: das_das_das@hotmail.com